

KADERİN CİLVESESİ

*“Vera pencerenin yanındaki sedire oturdu, gözlerini uzaklara dikti.
Yine anılar hücum etti yüreğine. Toplasan hepsi bir saat bile etmezdi ama
sanki Vera’nın tüm hayatına yayılmış gibiydi.”*

Vera, giyinmek için odaya geçti. Üniversiteye giden kardeşi Aslı ile birlikte kullandıkları odalarına. İkisi çok farklı olmalarına rağmen, iyi anlaşırlandı. Aslı ablasının birini sevdiğini ve bu yüzden çok acı çektiğini fark ediyordu, ama o kadar uğraşmasına rağmen, o bu konuda tek laf etmemişti. İçinden “Bu kadar çekingen ve duygusal olmaya ne gerek var, hiç anlamıyorum.” diyor, ablasını üzmemek için üstelemiyordu.

Akşama az bir zaman kalmıştı. Vera’nın hazırlanması gerekiyordu, ama eli bir türlü dolabı-

na varmıyordu. İstemeye istemeye o gün için alınan elbiseyi aldı. İsteme ile söz bir olacaktı. İsar’ı daha önce hiç görmemişti. Ailesi “Zengin ve köklü bir ailesi var. Hem işi de iyi.” demiş onun yerine karar vermişlerdi. Sorsalardı da değişen bir şey olmayacaktı. Sinan olmadıktan sonra ne fark ederdi ki?

İki senedir her gece gözyaşı döküyordu. Sinan’la ilk tanışmalarından sonra sadece birkaç kez görüşmüşler, onda da çok az konuşmuşlardı. Birbirlerine itiraf edemeseler de çok sevmişlerdi. Söyleyemedikleri çok şey vardı. Vera bir gün

iş çıkışı Sinan'ı görmeye alışık olduğu yerde görmeyince o gün ve daha sonraki günler geceler bu sözleri gönülden söyledi ona. İçten bir çağrı ile Sinan'a seslendi ama ne çağrısını duyan oldu ne de çıkıp gelen. Annesi Nazenin de anlıyordu kızının hâlini, hatta birkaç kez sormuştu da "Neyin var?" diye. Ama Vera konuşamazdı annesiyle bu konuları. Her defasında gözlerini yavaşça yere indirip "Bir şeyim yok anne." derdi ama gözlerinden de yağmur gibi akıttırdı.

Vera pencerenin yanındaki sedire oturdu, gözlerini uzaklara dikti. Yine anılar hücum etti yüreğine. Toplasan hep si bir saat bile etmezdi ama sanki Vera'nın tüm hayatına yayılmış gibiydi. Vera o anılara öyle bir sarılmıştı ki kıymetli bir hazineyi saklar gibi saklıyordu. O böyle dalmışken, söylenerek Aslı daldı içeri. Hırsla çantasını bir köşeye atıp, "Öğrenci işlerinden bir gün birkaç kişiyi vuracağım, görecekler o zaman. Ya, kulüple yurt dışına çıkılacak her şey hazır, davet mektubu falan, onlar ne yapıyorlar, sonu gelmez prosedürlerle vakit kaybettiriyorlar. Hiç anlamıyorum ne yapmak istiyorlar."

Aslı kendi kendine daha çok söylenecekti belki ama ablasını, daha doğrusu odadaki ağır havayı fark edip sustu. Ablasına yaklaştı elini tuttu gözlerinin içine bakarak, "Madem bu kadar acı çekiyorsun, yok desen ya... Bu kadar üzölmeye değer mi?" Vera ona baktı, gülümsemeye çalışarak, "Ben iyiyim, sen canımı sıkma." dedi. Derin bir iç çekişten sonra ayağa kalktı isteksizce elbiseye uzandı, giyindi ve yeni başörtüsünü bağladı. Aslı, "Abla kusura bakma ama sende keçi inadı var." Vera ona cevap vermeden ayakkabılarını da giy-

di. Tam odadan çıkacakken annesi geldi. Gülümseyerek kızını süzdü. "Ne güzel olmuşsun canım, haydi misafirler gelmek üzere ." dedi. Aslı bu defa da annesine, "Anne görmüyor musun ablamın hâlini, bari sen engel ol yanlış bir karar vermesine..." Annesine ne dese kâr etmeyeceğini biliyordu. Aslı'ya, "Sus bakıyım. Çocuklar karışmaz böyle şeylere." Aslı arkalarından çok söylendi, ama onu bir şeye tutan olmadı.

Vera başı önüne eğik bir şekilde misafirlerin yanına çıktı. Büyüklerden başlayarak herkese "Hoş geldin" dedi. İsar'ın babası iki sene önce vefat etmişti, aile büyüğü olarak dayısı bulunuyordu. Sıra İsar'a gelince birden kalbi duracak gibi oldu. Ne kadar da Sinan'a benziyordu. Hafifçe sendeledi, ama kendini çabuk toparladı. Çabuk adımlarla odadan çıktı. Kahveleri yapacaktı ama hiç hâli yoktu. Eli ayağı çözülmüştü bir kez. Annesi onun bu hâlini fark etmiş, gelinine hafifçe işaret

ederek Vera'ya bakmasını istemişti. Yengesi geldiğinde Vera dolabın kapağına yaslanmış gözlerine biriken yaşları siliyordu. Onu görünce telaşla toparlanmaya çalıştı. Zeliha hiç soru sormadan cezveyi aldı, kahveyi ocağa koydu ve fincanları hazırladı. Vera'yı omzundan tutup yavaşça sandalye oturttu. Gözlerinin içine bakarak, "Ah be güzelim ya, var bir derdin söylemiyorsun. Kendi kendini yedin bitirdin." Vera, "Yok bir şeyim yenge. Alışık olmadığım bir durum, hem sabahtan beri de bir şey yemedim ya ondandır."

Vera bu andan sonra anlatmanın bir faydası olmadığını düşünüyordu. Yüzükler takıldı, nişan tarihi kararlaştırıldı. Bir hafta sonra erkek tarafı kız tarafını yemeğe çağırdı. Vera tüm bunlar ko-

nuşulurken çok uzaklardaydı. İsar da fark etmişti bunu. En kısa zamanda bir fırsatını bulup konuşmaya karar verdi.

İsar'ın ailesi deniz gören çok büyük bir evde oturuyordu. İstanbul'a göçeli bir seneden az olmuştu. Durumları çok iyiydi. Onları bahçe kapısında karşıladılar. İsar'ın annesinin kucağında küçük bir kız çocuğu vardı. Kıvrıkcık saçlı çok güzel bir çocuktu. Vera'yı görünce kucağına atlamak istedi Vera gülümseyerek kızı kucağına aldı ve birlikte içeri girdiler. Kısa bir hoşbeşten sonra yemek odasına geçtiler. O anda Vera nefesinin kesildiğini sandı. Sendeledi. Düşmemek için sandalyeye tutundu. Duvarda Sinan'ın evlilik fotoğrafı vardı. Vera'nın dikkatle baktığını gören İsar, "Abim Sinan. Yazık ki bir sene önce hanımıyla birlikte bir kazada kaybettik." Sözlerinin burasında İsar küçük kız çocuğunu kucağına alarak yanğından öptü "Bize de bu küçük Ayşe'yi yadigâr olarak bıraktılar."

Vera orada daha fazla duramadı. "Şey ben biraz bahçeye çıkmak istiyorum. Biraz bunaldım da..." İsar bir fevkaladelik olduğunu anlamıştı. "Haklısın, içerisi biraz sıcak oldu. Gel birlikte çıkalım." diyerek önden yol gösterdi. Diğerleri "Biraz konuşup birbirlerine alışsınlar." diye düşünerek bahçeye çıkmalarına sevinmişlerdi.

Vera açık havaya çıkınca derin bir nefes aldı. Birlikte biraz yürüdüler. Sonra tahta bir sıranın üzerine oturdular. İsar "Abim, iki sene önce ba-

bamın hastalığı yüzünden ani olarak memlekete geldiğinde, bir kızı çok sevdiğini ve babamın hastalığını duyunca ona haber vermeden çıkıp geldiğini ama dönünce onunla mutlaka evlenmek istediğini anlatmıştı bana. Çok heyecanlıydı bunları anlatırken. Babam birkaç gün içinde ağırlaştı ve kaybettik onu. Yalnız vefatından önce abimden, arkadaşımın kızıyla evlenmesi konusunda söz aldı. Daha önceden arkadaşıyla kararlaştırmışlar. Ölüm döşegindeki babama karşı çıkamadı Abim.

Bir daha İstanbul'a da dönemedi. Bir gün ağlayarak, "Yüzüm yok Vera'yı görmeye. Ne olduğunu hiç bilmeyecek. Yazık ikimiz de mutsuz olacağız." demişti. Onun gözlerinde de bugün sende olduğu gibi derin bir acı vardı. Adının 'Vera' olduğunu duyunca tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş. Sen o 'Vera'sın. Garip. Kaderin cilvesi dedikleri bu olsa gerek. Vera onu dinlerken gözyaşlarına hâkim olamıyordu. İki sene sonra Sinan'dan bir haber almıştı.

Yazık ki bu acı bir haberdı. İsar ayağa kalktı ve "Ben seni görür görmez sevdim ama istemezsen böyle bir evliliğe kimse zorlayamaz bizi. Ben konuşurum ailelerimizle. Yol yakınken..."

İsar sözünü tamamlayamadı. Gitmek üzere arkasını döndü. Ağır adımlarla eve doğru yürürken Vera seslendi. Sesi titriyordu. İsar döndü, durdu Vera'nın yanına gelmesini bekledi. Vera yaklaştı ve tam karşısında durdu. Hâlâ gözlerinde yaş vardı. Sesi titreyerek "Bana karşı biraz sabırlı olursan... Yalnız annenlerin de izni olursa küçük Ayşe'nin anne ve babası biz olalım."

